

Maar in de volgende voorbeelden stond de *n* wel in woorden die op het eerste gezicht toch een onbepaalde wijs lijken.

d'r bleef toch puur hangen (Butter)

as'k stil leggen blaiif (Karsten)

't zal wel hangen blaiive (Karsten)

je hore enkeld de klok tikken (Ter Horst)

as ze de twee joos hoorde klammen (Butter)

hai voelde 't ankommen (Butter)

hai had 't zette leiten (Butter)

ik heb m'n heer knippe leiten (eigen opneming)

datte ze d'r gaan leiten hadde (Butter)

je hadde dat wel vrage kinnen (Karsten).

Deze voorbeelden zijn te verdelen in drie groepen: in de eerste zijn de werkwoorden met *n* afhankelijk van *blijven*, in de tweede van *horen* en *voelen*, in de derde van *hebben*. Het is niet onmogelijk dat we hier niet met een onbepaalde wijs, maar met een verleden deelwoord te doen hebben, dus met een geval als onder 3 werd genoemd. Juist in het Westfries kan dat gemakkelijk, omdat het verleden deelwoord daar nooit *ge-* heeft zoals het Nederlands, en zelfs niet *e-* als het Zaaans. Dit wordt nog waarschijnlijker als we de volgende zinnen naast elkaar zetten:

Arie had 'n voorhuis bouwwe kend

Toe had Duw best bemurreke keunen

die ik beide aan Butter heb ontleend. *Kend* en *keunen* zijn allebei verleden deelwoorden. In andere gevallen zijn deze dikwijls helemaal gelijk aan de onbepaalde wijs, afgezien van de *n*, b.v. *sleipe*, *sleipen*; *bakke*, *bakken*; *loupe*, *loupen*, enz.

In veel vroeger tijd, nog vóór de middeleeuwen, schreef en zei men in de laatste voorbeelden, net als nu nog wel in het Westfries, een onbepaalde wijs (*bouwwe*, *bemurreke*) met een verleden deelwoord (*kend*). In de middeleeuwen was dit al veranderd en gebruikte men een constructie met twee onbepaalde wijzen, als nu in het Nederlands: Arie had een voorhuis kunnen bouwen; Toen had Duw best kunnen merken....